

Från Kallö Fångtorn till Stockholms Konungaborg.

Berättelse från Gustaf Vasas yngre dagar

—af—
LODBROK.

(Forts. från förra numret.)

På Södermalm i Stockholm och samma plats, där Katharina kyrka nu står, till redde ett stort bål, på hvilka offrens jordiska kvarlevor uppbärades.

På det att våra läsare må få en klar insikt rörande det berättigade i det tillnamn "Ty-rang", som denne omide konung bär i vårt fosterlands historia, må vi... innan vi sluta skildringen af dessa dagars brott och elände... tillfoga följande karaktärsdrag.

Konung Kristian lät underrätta sig om, hvar den af honom hatade Sten Stures lik blifvit jordadt. Det var på gråmunkarnas kyrkogård. Strax begaf han sig dit och såges hafva litet uppgripta Sten Stures lik och af ilska bitit i de halft förmultnade lemmarna, som han sedan lät föra till Södermalm och brännas på ofvannämnda bål.

Den gamla fru Sigrd Baner, moder till Kristina Gyllenstjerna blif på konungens befäling af bödelsknektarna släpad ur sitt hus, insydd i en säck och kastad i strömmen. Men en af konungens män räddade henne, kanske mindre af barmhärtighet, än för att få sin be-löning i pänningar, eftersom den gamla da-men var mycket rik. Hvar fru Kristina själf beträffar hämtades hon äro inför konungen, som hänfullt förklarade, att han af synnerlig gunst ville förmåna henne att själf välja döds-sätt. Han gaf henne tre sådana att välja emellan — antingen brännas eller dränkas eller levande begravas. Därför blef hon... på de närvarandes böner... intet, men hon blef till-sammans med sin moder och systern Cecilia af Eka förd till Köpenhamn. Där fingo de för-smäkt i det fruktansvärda fängelset, som kal-lades Blåtornet.

VI.

På väg till Dalarna.

De underrättelser, som Lars Ersson med-fört från sin resa till Stockholm, voro högst nedslående och sorgliga. Sina närmaste och käreste fränder hade Gustaf Wasa förlorat. Fäderneslandets nöd rörde och smärtade honom. De försök han hittills gjort för att resa den svenska allmogens till kamp mot den utländske tyrannen, hade strandat. Allt tyck-tes vara hopplöst.

Mig synes endast en utväg stå öppen — den att söka komma ut ur landet igen och gifva mig i krigstjänst utrikes, så långt här-från som möjligt. Fädernesland, slägt, vän-ner... allt har jag förlorat. Och länge torde det icke töfva, innan den blodsudlade tyrannen lyckas taga mig fäst, om jag kvarstannar i Sverige.

Men hur trängande omständigheterna än voro, var han dock flera dagar obeslutsam. Man öfvergifver icke allt hvad man håller kärt utan att en hjärtekamp föregår. Under denna tvekans tid anlände hans vän pater Inghemstus till Råfnsås, medförande nya jobbspöster från rikets hufvudstad.

— Ditt lif svävar i fara, yttrade han. Jag hörde med mina egna öron konung Kristians härold utropa, kring Stockholms gator, att du förklarats fögelri och att ett högt pris blifvit satt på ditt hufvud.

— Lifvet har numera för mig föga värde. — Huru så?... I olyckornas stund reser sig den verkliga mannen högre, rakare och kraftfullare än någonsin. Endast de svaga låter nedslä modet i barnen, kväva hand-lingskraften i hufvud och arm.

— Hvad vill du då att jag skall göra, gode pater?... Jag har ju försökt resa folket. Man svarade mig med smädelser, pilskurar och bösskott. Nu är jag fögelri. Hvarje bonde, hvarje soldat, hvarje adelsman af detta nu för tiden ärelösa släkte skall försöka vinna priset. Hvarhelt jag färdas skall man ligga i försåt för mig invid vägar och stigar. På hvarje vårdshus, där jag nödgas taga in för att skaffa mig mat och dryck, skall man för-söka fånga mig... Nej, nej, pater!... Vi drömde fordom stora, härliga drömmar till-sammans, ni och jag, drömmar om ett fritt och lyckligt Sverige, men drömmarna hafva skingrats, ljusbilderna hafva visat sig vara skuggbilder, flyktiga såsom då skuggan af ett förbi solen seglande moln synes på fältet, men genast försvinner utan spår.

— Ert svärmoder är lätt förklarligt, men... jag säger det ännu en gång: det är icke i lyc-kans dagar, som stora människokarakterer bil-das. Lyckan förvecklar, förförar, dödar de härligaste anlag. Det är just då olycksstor-marna rasa, som den ädle mannen växer stor... Unge herrel... Var en man!... Dröm icke längre!... Handla!

— Hvad vill du väl, att jag skall göra? På hvilket sätt skall jag ådagalägga, att min handlingskraft ännu är oförminskad, min kär-lek till fosterlandet lika stor?

— Jag säger ännu en gång — från Sveriges allmoges måste Sveriges frihet komma.

— Bahl!... Ett under så många årtionden förtryckt och nedtrampadt släkte saknar hand-lingskraft. På de blott sill och salt och bröd...

och det hafva de haft rikligen under Kristians regeringstid... så fråga de föga eller intet ef-ter, hvem som regerar eller huru det går fa-derneslandet i sin helhet. Deras egen toriva är deras fädernesland. Deras koja är deras borg. Efter någonting annat fråga de icke.

— Jag tror, invände pater, att du miss-tager dig här. I alla händelser hafva väl af-ven bönderna så stort förstånd åtminstone, att de inse, att det är en skymf för Sveriges stora land att vara lydriske och spannmålsbod åt det lilla Danmarks kung. Gör ännu ett för-sök med allmoget! Ryktet om blodbadet i Stockholm har redan spridit sig öfver landet och sinenna torde vara omständiga nu, ögonen öppnade.

— Nå, pater, jag vill besinna mig på saken. — Här är ingen tid att försumma, ingen tid till hvad du kallar besinning. Sådan be-sinning är i själfva verket ingenting annat än hägloshet...

— Lämna mig åtminstone till i morgon! Jag skall noga öfverväga ställningen, prova framutsikterna och mig själf. I morgon skall du få mitt svar. Nu, god natt, min vän! Du, som ännu har tillräckligt af själslugn för att kunna bedja... bed till jungfru Maria och hängonen, att de måtte styrka mitt hjärta och stärka mitt mod!

Under natten fattade Gustaf sitt beslut. — Jag lyder dig, sade han om morgonen till sin vän. Ännu ett försök vill jag göra. Misslyckas äfven det och förmår jag icke, vin-na allmoget för saken, så lämna jag riket för alltid. Men det är en alldeles otvivelaktig sak, att kungens utskickade för närvarande söka efter mig öfver allt, där de kunna hafva något hopp att finna mig. Råfnsås är icke längre tryggt. För att handla, måste jag vara fri. Jag begifver mig öfverfördt härifrån. Du, gode pater, far till Stockholm för att in-hämta underrättelser, och sedan träffar du mig i Dalarna.

Sedan Gustaf fattat sitt beslut, var han icke längre den overksamme drömmaren. Han satte sig till häst och lämnade Råfnsås, åtföljd af en enda tjänare, drängen Mårten, hvilken för-tjänar en beskrifning såväl i fråga om hans inre egenskaper som rörande hans yttre.

Han var en storväxt yngling och saknade icke kroppsstyrka. Hans anlete föredede ingenting annat utmärkande än det uttryck af enfald, som ständigt låg utbredd däröfver. Men det är en erfarenhet, som bekräftar sig i alla tider, att den enfaldige har till ersättn-ing för bristerna i förståndsvägar erhållit ett öfvermått listig beskaffenhet. Mårten var en mycket listig och opålitlig ung man, men där-om visste hans herre och husbonde ingenting.

ty fångenskapen i Danmark och resorna i byg-derna hade hållit Gustaf borta från hemmet, så att han kände endast de äldre tjänarna. Nu fanns ingen annan, som lämpligen kunde medfölja, än just denne Mårten. För att vara mera obesvärad, i händelse en hastig flykt blefve af nöden, lät han lägga all packning på Mårtens häst. Och det var i sanning en dyrbär sådan, ty den innehöll allt guld och silver och ädelstenar, som utgjorde släktens familjeknoder. Gustaf ville icke lämna det kvar på Råfnsås, dit de danska knektarna när som helst kunde blifva af konungen skickade för att fånga honom och plundra hans bo. Dessutom hade han ju nu i sinnet att börja ett företag, som säkerligen skulle komma att kräva mycket pänningar. Det var hans afsikt att, om så behöfdes, vånda dyrbärheterna i mynt. När han började sitt stora företag, ville han icke spara hvarken krafter eller ågo-delar.

Den första delen af färden gick lyckligt och ingenting äfventyrligt inträffade. Måhända var det just detta lugn och denna skenbara frånvaro af all fara, som i Mårtens hufvud väckte den tanken, att just nu vore för ho-nom ett tillfälle att på en och samma gång sätta sig i besittning af den dyrbära skatt, hans häst bar, och sätta sin dyrbära person i säkerhet för de faror, som utan tvifvel skulle möta honom, om han fortsatte att följa en herremann, hvilken ämnade stifta uppror mot höget öfverheten. Långt hade de icke färdats, innan den sluge ynglingen fattat sitt beslut, men naturligtvis underrättade han icke därom sin herre.

Så anlände de till Kolsunds färja, som går öfver till Selaö. Färjkarlen bodde på andra sidan i sin lilla koja, men som han ständigt var på utkik efter kunder, varnade han de båda resande och snart stack hans färja ut i vattnet. Den var liten och kunde icke på en och samma gång öfverföra mera än allra högst en ryttare jämte hans häst.

— Men vi äro två, yttrade Gustaf Wasa. — Jag måste då färdas två gånger, var färjkarlens torra svar, så vida icke er tjänare föredrager att simma öfver vattnet.

— Nå, Mårten, hvad säger du om det för-slaget? Jag vill minnas, att du vid vår affärd från Råfnsås förklarade att du simmar som en fisk. Dessutom behöfver du endast sitta kvar på hästen. Han simmar helt visst öfver med dig.

— Ja, herre, svarade Mårten enfaldigt, men jag försträckt min vad i morse, så att simma kan jag nog inte. Och hvad hästen beträffar, så har han afsky för vatten. Jag kunde där hemma på Råfnsås aldrig någonsin förmå ho-nom att väta hofvarna i damnen, där djuren vattnades.

— Nåväl, yttrade Gustaf, som icke miss-tänkte något svek hos denne till utseendet så enfaldige yngling, då må färjan först föra mig och min häst öfver och sedan återvända för att hämta dig.

— Ja, det blir så bra, så, förklarade Mårten. Husbonden först... tjänaren sist! Det är alldeles som det bör vara och som det i

alla tider har varit och skall förblifva ända till världens ända. De stora gå före. De små följa efter.

De sista orden af detta tal nådde icke Gustafs öra, ty färjan, hvari denne befann sig, var då redan ute på vattnet, och Mårten var så säker därom, att han helt högt tillade:

— Jag skall snart visa nådig herren! att äfven de små någon gång kunna taga försteget framför de stora... Vänta, tills nådig herrn uppnått andra stranden!

Nå, denna väntan blef icke synnerligen lång. Gustaf landsteg och färjan lade ut för att afhämta Mårten. Denne listige skälm satt helt lugnt kvar på sin häst, till dess färjan stötte mot stranden och det var tid för honom att stiga af och gå ombord. Men i stället för att göra detta, yttrade han till gubben:

— Hålså nådig herren och såg honom, att Mårten aldrig blir någon upprorsman mot kun-gen!

Och så vände han om sin häst, sprötade den och red i galopp uppför den sluttande stranden. Snart var han ur sikte för både färjkarlen och den på andra stranden stående Gustaf Wasa, hvilken häpnade öfver ett be-tende, som han måhända skulle funnit öfver-klarligt, om han icke erinrat sig, att Mårten medförde på hästryggen en hel förmögenhet.

Naturligtvis vinkade han till färjkarlen och ropade till honom, att han skulle skynda sig. Men vare sig nu, att den gamle mannen verk-ligen saknade krafter eller att han var föga intresserad af att bereda en fin herre någon framgång, som han kunde undvika — nog af, han påskyndade ingalunda sin rodd. Kanske var det dock endast Gustafs otålighet, som kom denne att tycka, att karlen nu ansträngde sina armar betydligt mindre än förut. En hel kvart förgick, innan Gustaf och hans häst blifvit tagna ombord och färjan äro lade ut. Nu gick rodden ännu saktare.

— Ett guldmynt, om du skyndar dig!

— Ack, herre, jag går ju på allt hvad jag kan och förmår. Jag anstränger alla mina krafter. Men en sådan tyngd på färjan hindrar farten, förstår ni. Tänk själf! En hel häst och två karlar!... Jo, jo, det frestar på, det!

— Lämna mig ärona och håll du hästen! — Det går icke an... det går icke an, nå-dig herre. Här är ett farligt strömdrag. Man skall vara mycket vett, om icke strömmen skall fatta färjan och föra bort den.

Gustaf fann, att med en sådan karl icke lönte sig att tvista. Han måste hafva tålmod. Och slutligen kom han då till stranden, satt till häst och jagade uppför backen för att söka upphinna sin trolöse tjänare.

Skurken hade fått långt försprång. Men han var mindre skicklig ryttare än husbonden och denne vann på honom med hvarje minut. Vägen, hvilken till en början gick genom en ljungbeväxt grässlätt, fördjupade sig snart i en skog. Med hvarje minut närmade sig Gus-taf den personen, han förföljde. Slutligen var han honom så nära, att han kunde ropa till honom:

— Stanna! Eljest nödgas jag skjuta hä-sten eller dig!

Mårten vände på hufvudet och då han fann, att hans herre verkligen befann sig tillräckligt nära för att nå honom med en kula, fann han för godt och rådlöst att åtlöda befallningen. Dock icke fullständigt. Visserligen stannade han hästen, men därjämte hoppade han af och skyndade att gömma sig i skogen.

Naturligtvis dröjde vår hjälte icke att un-dersöka sadelpackningen på den andra hästen, gömstället för dyrbärheterna... och då han fann den orörd, vände han ansiktet mot en del af skogen, i hvars sköte han sett Mårten försvinna, och ropade:

— Kom tillbaka, karl!... Jag förlåter dig, emedan jag nogsamt kan förstå, att du handla-de utan öfverläggning och förledt af ett ögon-blicks frestelse... Kom nu och lät oss fort-sätta färden!

Men Mårten var själf alltför full af list och förställning, att han skulle kunna sätta tro till en hederlig mans löfte. Han låg gömd bakom en enbuske och darrade af fruktan för, att hans husbonde skulle stiga af sin gångare och begifva sig in i skogen. Man säger, att ljugaren ljuger, till dess ingen tror honom, och detta gamla ordspråk är visserligen både santt och bepröfvadt. Men lika santt och oveder-sägligt är det, att ljugaren ljuger, till dess han icke ens själf tror på sina ord.

Åtskilliga gånger ännu ropade Gustaf hans namn, men då intet svar kom, red han vidare efter att såsom en sista hälsning till Mårten hafva yttrat:

— Om du ångrad dig, Mårten, och vill in-träda i min tjänst ännu en gång, så återfinner du mig i Dalarna... Till dess farväl!... Men nej... jag vet, att du icke äger hvarken ett runestycke i din ficka eller en bit mat!... Se där kastar jag här på väggkanten den för din person afsedda matsäcken och en liten bors med pänningar!

Därefter fattade Gustaf sin lösa hästs tygel, sprötade den, på hvilken han själf red, och af-lägsnade sig skyndsamt från platsen.

När det sista ljudet af hofsloagen tytnat, prasslade det bland enbuskarna och Mårtens kropp fram, smög sig ut till väggkanten, upp-sökte börsen och matsäcken samt satte sig ned för att äta och fundera.

— Det var ändå en dumhet, sade han till sig själf, att jag lät honom få dyrbärheterna... Jag kunde tagit dem med mig in i skogen och för alltid skulle både de och jag försvun-nit från hans synkrets... Hm! Ja, det är här i världen fråga om icke endast att vara slug, när det gäller, eller slug efteråt. Det tyckes också vara af nöden att vara slug ett godt stycke i förväg.

Och så tuggade han flitigt sin mat, medan hans klyftiga hjärna arbetade.

— Åh! utropade han slutligen. Nu har jag det. Han begifver sig upp till Dalarna och jag följer efter. Men inte för att träffa honom och bedja om förlåtelse! Nej, sedan jag lurat ut, hvar han döljer sig för danskarna, som spana efter honom, angifver jag det för dem. Så komma de och knipa honom. Och jag får den stora belöning, som kungen utlof-vat åt den, som öfverantvarar upprorsmakar-nen i hans händer... Hålså!... Det blir en större vinst, förmodar jag, än allt det guld och silver och alla de ädla stenar, som lågo i sadelpackningen... Jo, jo!... Mårten är icke så dum, som folk tror. Min mor sade alltid, att i mitt lilla, upptill åspetsiga hufvud rym-mes mera vett än i det allra största oxhufvud i kristenheten... Här skall blifva annat af.

Eller jag rik genom att förskaffa mig hans dyrbä-herter, så gifter jag mig med en fager och fin dam. Alla fina damer gifva sig bara för pengar och rikedomers skull. Det är blott de fattiga, som gifva sig af kärlek.

Med dessa gyllene luftslott förnöjde den gemene uslingen sitt sinne, under det att han fortörde den enkla måltiden. Och när han var mätt, kastade han matsäcken öfver ryggen och började sin vandring i den riktning, där han sett herr Gustaf försvinna. Emellertid var han så föga van vid att gå långa vägar, att han snart tröttnade.

— Om jag ändå ägde en häst! mumlade han.

Och efter en stund fortsatte han: — Hästar finnas i alla bondgårdar, men det är blott tröga, tunga arbetskamrar... det du-ger icke. Och tråkigt är det, ty här i trakten finnes väl icke något herresäte.

Han vandrade oförtroet och då han ingen-städes såg någon herregård eller något slotts-liknande byggnad, sade han, när kvällen nal-kades, till sig själf:

— Anfakta!... Jag får väl ändå nöja mig med en bondkamp.

Och så smög han sig en afton fram till en stor bondgård, spjade länge utanför den och omkring alla husen. Så länge ljus och rörelse förmärktes inom gården, höll han sig dold. Men då han tyckte sig kunna vara förvisad, att alla gårdens invånare sofvo, bröt han upp en stall dörr och steg in. Det var svårt nog att treffa sig fram i mörkret. Någon belysning kunde han icke åstadkomma, och om han än kunnat detta, skulle han icke vågat förskaffa sig en fördel, som kunnat röja hans påhålsning i bondens hus. Således trefvade han sig fram i mörkret. Äfven örönen väg-ledd honom, ty han hörde hurusom hästar stampade i spithalmen och äfven hurusom de tuggade sitt torra hö, så att deras tandrader gnisslade mot hvarandra.

Ändtligen vidrörde hans hand en hästlåd. Den kändes mager, och när han själf mer än en gång ryktat hästar på Råfnsås gård, gjorde hans kloka hufvud genast den anmärkning:

— Dålig stalldräng på det här stället!

Emellertid hade han råkat vidröra en häst, hvilken hade den vanan att icke tala obekanta människor och allra minst tillåta dem att läg-ga hand på sig. Han fnyste och sparkade. Och Mårten fick ett slag, som kastade honom flera famnar därifrån. Lyckligtvis hade de träffat den del af människokroppen, som i al-ltid ansetts såsom kroppasags rättmätige mot-tagare. Och som just Mårten ända från yngsta dagar hade blifvit flitigt behandlad på an-tydda sätt, var han van vid dylika bestraffningar och led ingen egentlig skada fastän det nog gjorde ont — något, hvarom han skulle öfvertygat hvarje möjligen där befintlig äro-rare genom den jämmer han lät höra, under det att han från liggande ställning småningom kraflade sig upp till stående.

Men då han undersökt sin kropp och fun-nit, att ännu förmådde han både stå och gå, fattade han mod och närmade sig den andra kampen. Denne tycktes vara ett mera god-modigt djur, ty han lät både klappa och smeka sig, ja, så snart Mårten vågade sig ända upp till hans hufvud, stack han sin nos mot sko-rans blus och lät höra en suck... en af dessa djupa, rörande suckar, hvarmed hästar stundom låta sina bröst.

— Gossen min! Rara kräket! Hviskade Mårten och klappade hästens magra hals. Kom med mig, så skall jag skaffa dig både hö och hafre i öfverflöd!... Vi skola råta fatt en up-prorsmakare och majestätsförbrytare och när vi öfverantvarat honom i kung Kristians milda händer, så få vi allt hvad vi behöfva, både du och jag... du får hafre, mycken hafre... och jag får pengar, mycket, mycket pengar.

Det beskedliga hästkräket lät villigt betsla sig. Betsel och sadel hängde på stolpen vid spiltans nedra ända, och när Mårten funnit dem, hade han icke svårt att placera dem på rätt ställe och spänna dem fast.

— Se så, Brunte eller Grälle, hvad du nu heter, nu skulle vi kunna begifva oss åstad, om du icke hade järnskor på dina små fötter... men, ser du, järn slamar så förskräckligt mot sten, och det går icke an under närvarande förhållanden, ty det bullret kunde väcka det elaka folket därinne. Och om de komme ut, skulle de åtskilla oss för evigt... Och det vill du ju icke? Du frustar och det är svar nog, skulle jag tro. När jag frustar är en soppa, så är det därför att jag finner den dålig... Men nu är frågan huru jag skall kunna få mjuka skor åt dig. Nå, jag måste väl offra min kapp, eftersom ingenting annat är till hands... här är dolken... här är kappan... två raska snitt i kors!... Se så, Brunte!... Nu är det gjort!... Nu skola vi endast knäp-pa på dina nya skor. Sedan äro vi resfärdiga.

(Forts.)

DRUMS' ANTI-PAIN PILLS
FOR
Headache
Pain Pills
Take ONE
of the Little Tablets
AND THE PAIN IS GONE

25 Cents
New Size in Bulk

FITS varaktigt botat genom
Dr. Kline's stora
Nerv-Aterstillare
Konstatierat, personligt, efter en
undersökning af 60 profanskaka frist.
Varaktigt botande, icke endast temporär be-
fräddelse, för nervens organiska sjukdomar. Läkare,
K. Kline, St. Vitus Dans, Matthei, Svan-
holt, Grundad 1877. D.P.
KLINE, Ld., 921 Arch St., Philadelphia

Barlow's Indigo-Blå vill icke
fläcka
eller
stigma
kläder

1 brak för 50 ¢ är berett på
att det är det bästa. Alla di-
vergenter vill ha det.
Fria provet skickas pr. post.
Adam Pfromm & Co.
WHOLESALE DRUGGISTS,
233 North 2nd St., Philadelphia

Paxtine
TOILET ANTISEPTIC
Håller andelströgen, tändarna, munnen
och kroppen antiseptiskt fri från ondska
sjukdomsfrön och motlydnad. Läk-
samt, vatten, såpa och tandpulver ensamt
icke kan göra. Ett
bucillöande,
smittöfverflygande
och luktsnäsande
de toliet-rekvisit
af sålignat fortvif-
lighet och anord-
ning. — Övrigt
för inflammation i
ögon, strupe och
näs- och lifmoder-
katarr, i drog- och
toiletter, 50 ¢,
eller betald i för-
skott med posten.
Stor profittsake med "Health and Beauty" bok
änd frist.

The Paxton Toilet Co. Boston
Mass.

SVENSK-AMERIKANSK
KOKBOK
UPPTAGANDE af alla svenska och en-
skiska rätter, på både svenska och
engelska. Med fullständiga ingrediens-
listor för hvarje rätts samt tekniska
i amerikanska köket. Ett ut-
rätt stort stycke och anser vara de
basta i sitt slag. 50 illustra-
tioner. Pris, Kartongad 1.25
Stående porterfrist vid beloppet en-
tagande.
C. RASMUSSEN PUBL. CO.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Svensk Bokhandel.
LISTA NO. 1.
G. dbok. Engelsk-Svensk och Svensk-
Engelsk. Med fullständiga ingrediens-
teckning, afvenom med utfulliga un-
derättelser rörande breskrifning, om-
fattande affärsbrev, omgångsbrev,
rekommendationsbrev etc. med förnu-
ligt både på svenska och engelska.
utgifven af Fred Lönkvist. Bild
illustrerad. 548 stora kvartalsidor. 81-25
Ordbok. Svensk-Engelsk och Engelsk-
Svensk. Reviderad och tillökad, innehållande 735 sidor. Småskrift inb. 160
Ordbok. Svensk-Engelsk. Fick-format.
Innehållande omkring 18,000 svenska
ord med engelsk tolkning. Jemte
svensk-engelsk bref-tillare, stiftelses-
regler eller sättet att vara, allmänny-
tiga underrättelser, affärsformular, m.
m. 294 1/2 tum. 160 sidor. I små
clothband 50 ¢
Do, Marockoband med guldslätt 60 ¢
— Engelsk-Svensk. Fick-format. Cloth-
band 50 ¢
Do, Marockoband med guldslätt 60 ¢
— Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk.
Fick-format. Clothband 50 ¢
Do, i marocko 60 ¢
Swedish-English Conversations
Teacher med fullständig uttalsbesök-
ning. En vägledning för utöfvarne,
invandrare och andra, som inom kort
tid vilja lära sig läsa, skriva och
tala det engelska språket. Pris i pap-
peromslag 50 ¢
Do, i clothband 75 ¢
Nilsson, Olof A. Nordamerikanska. Geo-
grafisk och statistisk handbok. En-
amerikanska svenskar. 254 sidor. 75 ¢
Quittarkängen. En samling af lifliga
slager satte med ackompanjemang för
guitar. Vackert bunden i cloth. 75 ¢
Do, i marocko med guldslätt 60 ¢
Strömkeren. Praktisk lärobok för
violin 50 ¢
Svenska Bilder och Vänligheter. En
morsker, skisser och berättelser, af
Sigurd. 1-11 del. 800 sidor 60 ¢
Sällskapspelet "Vinterlek" är ett fa-
miljespel för 2-6 personer. Ett ut-
yngre kunn deltaga. Tryckt i tra-
täger. Pris pr. lek 50 ¢
Öfversättande böcker skickas portofritt
efter beloppet mottagande.
50 ¢ Uteligg katalog skickas frist på begäran.
C. RASMUSSEN PUBL. CO.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.